

[Arne Melchior]

valg, vi havde i december 1981. Det er selvfølgelig statsministerens gode ret, og vi føler altså også, at der er dækning for de ord. Statsministeren har på ny vendt sig – som sagt før, jeg ved ikke, om det er frivilligt, eller om det er nødtvungent – i den venstre, i den socialiserende retning, og det kan CD ikke andet end søge at afparere og hindre og ændre på.

Vor respekt for statsministerens person er usvækket. Vor respekt for statsministerens vilje til og evne til at skaffe forlig er som tidligere meget stor. Men alting har en grænse. Alting kan som bekendt overdrives. Jeg siger ikke noget til – sådan vil det være i et parlamentarisk system – at tingene flyder somme tider og flyder i nogen tid, nemlig på vej til nogle aftaler, til nogle løsninger, men tingene må ikke flyde hele tiden. Det har de gjort nu i 9 måneder. Jeg beder medlemmerne af dette ting efterprøve i deres egen hukommelse, så vil de komme til at give mig ret i, at siden statsministeren første gang – det var i de første septemberdage 1981 ved Kvindeligt Arbejderforbunds kongres – siden statsministeren første gang i denne omgang tog ordet valgmulighed i sin mund, siden begyndelsen af september 1981 har der ikke været én dag, hvor nogen i dette land kunne skue en måned frem i tiden og sige: om en måned fra i dag har vi den og den regering og de og de regler. Først var der altså truslerne om valg. Så blev valget udskrevet, og der var valgkampen. Så var der regeringsdannelsen. Så var der spørgsmålet, om finansloven kunne komme i hus med SF, eller om den parlamentariske dækning allerede skulle være fjernet i februar. Og nu har vi haft marts-pakken. Jeg tror nok, jeg må skuffe hr. Glistrup med, at det sikkert bliver på den anden side grundlovsdag, før der er fundet en afklaring. Så er det, jeg siger: så er det ikke forliget værd mere, så er det ikke løsningen værd mere, når det flyder på den måde, for hvad skal familierne gøre? Hvad skal erhvervsvirksomhederne gøre, hvad skal igangsætterne gøre? Skal de købe, skal de bygge, skal de spare op, skal de starte eller udvide deres bedrifter, når de ikke kender de omstændigheder, under hvilke det skal ske? Det er spørgsmålet for de mennesker, som vil stå ansvarligt for det.

Denne usikkerhed er ren gift for den ledighedsbekæmpelse, som jeg da ikke et se-

kund tvivler på at regeringen ønsker at medvirke til. Vi hører nemlig ikke til dem, der miskender andres motiver, bare fordi andre søger veje, som ikke er vore veje. Al respekt for motiverne, men ni måneders uafbrudt usikkerhed om hvem og hvordan kan ikke give den relative stabilitet og ro og tryghed til dispositionerne, som er afgørende nødvendige.

Derfor vil jeg meget stærkt opfordre statsministeren til ikke fortsat at skubbe problemet foran sig og lade 1. juni og 5. juni og endda flere datoer ind i juni passere, uden at man ved hvem og hvordan. Hr. Gert Petersen sagde, at det vil komme an på helheden. Ja, det er da et mægtig relevant synspunkt, men nu har man altå forhandlet om den helhed siden nytår, mindst. I hvert fald har man haft tid til det, og har man ikke gjort det, så har man brugt tiden dårligt. Det er det, det har drejet sig om. SF har stemt for finansloven under den forudsætning, at der skulle skabes 50.000 arbejdspladser i år. Nu kommer vi ind i juni og altså til et tidspunkt, hvor både erhvervsvirksomheder og offentlig administration af enhver art er lammet 6–8 uger frem, før der overhovedet er lagt de planer. Det er planer, som vi altså ikke synes om, men som de, der eventuelt vedtager dem, jo synes om. Martspakken, som vistnok kom på bordet den 31. marts, bærer i virkeligheden sit navn med stor uret. Jeg vil gerne opfordre statsministeren til at sætte et tidspunkt for sandhedens øjeblik – for samfundets skyld.

Jeg må også her have lov at erindre om, hvad alle ved, at Danmark skal overtage formandskabet i EF den 1. juli. Hvis den mulighed overhovedet eksisterer, at regeringen eventuelt går af – jeg skal ikke råbe op om det på samme måde, som hr. Glistrup gjorde, men flere ministre og flere socialdemokratiske folketingsmedlemmer har da flirtet med den mulighed – så mener jeg, at man skylder både partnerne i EF, at man skylder Danmarks anseelse, og at man skylder de mennesker, der eventuelt skal tage over, at give i hvert fald det længst mulige varsel. Man kan ikke lade tingene sejle på denne måde.

Jeg sagde i fjor efterår på et tidspunkt, at nu fik vi enten det valg, som statsministeren og andre ministre dengang talte om, eller også fik vi en forpjusket statsminister. Vi fik faktisk begge dele. Jeg tror, at vi nu i bedste